

Palmarès

Menció a l'opera prima (ex-aequo): *Angela come te*, de la italiana Anna Brasi, i *Sarikat Sayfeya*, de l'egipci Yousry Nasrallah.

Menció a la millor música: *Saxo*, del francès Ariel Zeitoun.

Menció a la millor fotografia: *Appoussies*, del grec George Katakouzinos.

Menció a la interpretació femenina: Piera Degli Esposti, pel seu paper en *L'appassionata*, de Gian Franco Mingozzi.

Menció especial: *Un negre amb un saxo*, de Francesc Bellmunt.

Premi Pierre Jast al millor guió: a l'egipci Yousry Nasrallah per *Sarikat Sayfeya*.

Palmera de bronze (ex-aequo): *Cavka*, del iugoslau Milos Radivojevic, i *Ahlam Hind wa Camilia*, de l'egipci Mohamed Khan.

Palmera de Plata: *Al Kaala*, de l'algerià Mohammad Chouikh.

Palmera d'or: *Moujoum a'nahar*, del siri Oussama Mohammad.

Gran Premi del Públic «Fortuna»: *Un negre amb un saxo*, de Francesc Bellmunt.

Premi Don Quijote, del jurat de la IFFS (International Federation of Film Societies): *Sarikat Sayfeya*, de Yousry Nasrallah.

Premi del Jurat Internacional de la Crítica: *La vie est un long fleuve tranquille*, del francès Etienne Chatiliez.

Els jurats estaven integrats per Josep Ma. Forn, Ridha Behi, Alexis Grivas, Myriam Mezieres, Raafat El Mihi, Dojordje Milojevic, Morando Morandini i Amparo Soler Leal.

de l'actor italià. Antonutti, una persona senzilla, amable, diàfana, ens comentava que havia renunciat a *Les tres germanes* de Txèkhov amb direcció de Luca Ronconi, perquè li suposava un esforç físic esgotador, i ell prefereix dur una vida més tranquil·la i relaxada.

Parlant dels directors amb què havia treballat, Antonutti va dir que el mètode d'Angelopoulos era terrible, mentre que de l'espanyol Víctor Erice va dir que era un poeta. Entre els seus errors va assenyalar el film de Javier Rebollo, *Golfo de Vizcaya*, una història que va acceptar fiant-se del guió.

Claude Chabrol, per la seua banda, es va mostrar molt simpàtic i alegre. Va fer al·lusió en la conferència de premsa a *Un asunto de mujeres*, el seu darrer film, pel qual Isabelle Huppert va aconseguir el premi d'interpretació a Venècia. Comentaria humorísticament que acostuma a fer films dolents per a gaudir d'aquesta manera molt més quan fa un bon film. Es va projectar amb la seua presència *El grito de la lechuza*, basada en una novel·la de Patricia Highsmith.

Una nova edició de la Mostra acaba de finalitzar, i continuen produint-se

greus deficiències. Cal urgentment una coordinació entre les diverses institucions (Diputació, Conselleria de Cultura i Ajuntament); és imprescindible disposar de pressupostos més grans (o tornarem a avergonyir-nos com en la gala de clausura). La 10 Mostra ha de jugar-s'ho tot a una carta: per a afavorir el cinema europeu i renovar les seues estructures, per a fer possible aquesta ambiciosa i ineludible tasca. Cal fer urgentment una renovació i una reflexió profunda, per a poder atendre les demandes que el nou festival exigeixca. □

SITGES 88, UN FESTIVAL DE SEQÜELES

Mitja setmana fantàstica

El Festival de Cinema Fantàstic de Sitges ha remuntat en la seva XXI edició el nivell que semblava haver perdut l'any passat. La secció competitiva ha ofert bons films i les retrospectives, perles molt interessants. Pel que fa a la primera, però, els títols bons es van acabar en només tres dies.

Carles Singla

The navigator, un film neozelandès coproduït amb Austràlia, va ser el triomfador de la XXI edició del Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Sitges. La mateixa setmana, el film havia resultat el màxim guardonat en el repartiment de premis de l'Acadèmia Australiana de cinema. El seu director, Vincent Ward, un jove amb només tres títols en la seva filmografia, que es passa la vida viatjant arreu del món i sense tenir residència fixa en-

lloc, va ser present al Festival i va recollir personalment el premi. *The navigator* combina blanc i negre i color per explicar la història d'un grup de miners de la Cumbria medieval que fan un túnel per fugir de la pesta i van a sortir a una ciutat del segle XX. La pel·lícula va tenir partidaris i detractors —que li retreien l'excés de pretensions—, però es tracta d'una obra amb un plantejament original i una acurada realització.

La resta de premis es van repartir entre els que van sonar com a candidats al triomf des de la seva projecció. *Ofe-*

'Monkey Shines'.

las, un film lapó que va ser nominat a l'Oscar i que aquí s'ha estrenat com *Pathfinder, el guia del desfiladero maldito*, va rebre una menció especial del jurat. *Monkey Shines*, l'última creació de George A. Romero, autor de *La noche de los muertos vivientes*, es va endur el premi al millor director, a la millor actriu i el premi de la crítica, i gira entorn de les relacions entre un jove invàlid i la petita mona que el cuida i que progressivament s'identifica amb ell.

Os Canibales, que ja havia despertat polèmiques a Canes, va tornar a fer-ho a Sitges, on va rebre el premi a la millor música. Es tracta d'una òpera d'hora i mitja de durada, amb un argument que no és res més que un acudit, dirigida per Manoel de Oliveira, un portuguès de vuitanta anys acostumat a fer pel·lícules de tres o quatre hores de durada.

Oostupnik, una hermètica faula soviètica de política-ciència-ficció una mica en la línia de Tarkovski, es va endur els premis a la millor fotografia —incomprendible, vista la barreja de color i blanc i negre virat que fa sense massa sentit— i al millor actor, Grigory Gladiy, que interpreta un científic i el seu doble, que ell mateix ha creat. Per acabar, *Pesadilla en Elm Street 4* es va endur de carrer el premi als millors efectes especials.

El jurat d'aquest any estava format pel guionista Michael Berlin, l'historiador i crític Phil Hardy, el crític Vicente Molina Foix, el productor català Paco Poch, que va substituir a última hora Assumpta Serna, i l'actriu Ingrid Pitt. Aquesta última protagonitzava el film *La condesa Dràcula*, dins la secció dedicada a homenatjar la productora britànica Rank i va fer somriure tothom a la roda de premsa quan, parlant un espanyol macarrònic, va recordar la seva estada a Espanya, on havia rodat amb Manolo Escobar.

El nivell dels films, en general, ha estat per sobre de l'anterior edició, però —i això es veu sobretot comparant el palmerés i la programació—, el festival va durar tres dies, de dissabte a dilluns, en què es van projectar gairebé tots els films que van comptar de cara als premis. L'altre punt feble ha estat l'excessiva concessió a la comercialitat, que ha donat com a resultat un festival de seqüeles. La culpa no és tant dels organitzadors com de la manca d'imaginació dels guionistes, directors i productors, però el cert és que les criatures i enginyes que fa dos o tres anys apareixien com a novetat en les pel·lícules presentades a Sitges —*Cortocircuito*, *Critters*, *Noche de Miedo*—,

'Pathfinder, el guia del desfiladero maldito'.

ara hi tornen a ser convertides en seqüeles.

Pel que fa a la secció informativa, es tractava de cinc preestrenes de títols destinats al consum massiu amanides amb dues peces exòtiques, la georgiana *Amagleba* i la polonesa *El globus de plata*, d'Andrej Zulawski, que ha acabat el film onze anys després d'haver-lo començat. Les altres pel·lícules de la secció eren *Noche de miedo II* —vampirs postmoderns—, *Cortocircuito II* —noves aventures del robot número 5—, *Willow*, últim conte de fades de la factoria Lucas—, *Big* —o com un nen que es vol fer gran es transforma en Tom Hanks—, i *Dead Ringers*, última creació del canadenc David Cronenberg, que la va presentar a Sitges en *première* internacional.

Les tres retrospectives van tenir nivells desiguals, mentre l'homenatge a la Rank es va nodrir sobretot de productes de la Hammer bastant prescindibles, els films alemanys d'entre guerres —la majoria dels quals es projectaven a les deu del matí— van donar oportunitat de retrobar algunes obres mestres de la història del cinema.

Per acabar, «Els també van ser fantàstics» es va veure reduïda a quatre títols, amb l'absència de Jack Clayton i la seva *A las nueve cada noche*. Ara bé, els quatre eren perles com *Un espíritu burlón*, de David Lean, *El hombre del traje blanco*, d'A. Mackendrick, *El fantasma y la senora Muir*,

de Joseph L. Manckiewicz i *Targets*, de Peter Bogdanovich.

Precisament Bogdanovich va ser la màxima estrella que va passar per Sitges, on va parlar sense cap problema de la seva carrera i la seva vida, sense ometre l'assassinat de la seva xicota, Dorothy Stratten, que va protagonitzar amb ell *Todos rieron*. A més, va aprofitar per veure's amb la filla de l'escriptor Robert Graves, de qui prepara una adaptació de l'obra *El vellocino de oro*.

Samantha Eggar, que intervenia a *The Uncanny*, un dels films del cicle Rank, va venir amb moltes ínfulas de gran estrella, però va tenir la desgràcia que li prenguessin la bossa amb tots els documents en una visita a Barcelona, i això la va posar feta una fera.

Jeremy Irons, que era l'estrella més esperada pel públic femení, no va poder venir finalment i Cronenberg va haver de presentar els seus *Dead Ringers*, que aquí s'estrenarà com *Gemeos*, en solitari.

Rody Mc Dowall i Ned Beatty van ser les estrelles en l'apartat d'actors, el primer per *Noche de Miedo II* i el segon per *Shadows in The Storm*, una mena de telefilm fet a base de passar uns quants clàssics del gènere per la Bapitaurus, un electrodomèstic que sembla haver esdevingut imprescindible a l'hora de fer cinema en general i cinema fantàstic en particular. □